

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu **JUDr. Ing. K. M.**, bytom S., M. I., zastúpeného JUDr. I. R., advokátkou so sídlom Š., K., proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom Lazovná ulica 63, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/223/7524-45099/2010/992517-r zo 16. apríla 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/13876/2010-79 z 24. augusta 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/13876/2010-79 z 24. augusta 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako i prvostupňového

rozhodnutia Daňového úradu Košice I (ďalej len „správca dane“) č. 695/231/88649/09 z 9. novembra 2009, pričom navrhoval ich zrušenie. Žalovaný druhostupňovým správny rozhodnutím podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) účinného v čase vydania rozhodnutia [§ 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“)] zamietol pre neodôvodnenosť odvolanie žalobcu proti vyššie uvedenému rozhodnutiu správcu dane, ktorým bola žalobcovi podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov uložená pokuta vo výške 275,50 eura z rozdielu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) určenej správcom dane podľa pomôcok za zdaňovacie obdobie november 2001.

Krajský súd vykonaním súdneho prieskumu zákonnosti napadnutých rozhodnutí ako i procesného postupu predchádzajúceho ich vydaniu dospel k názoru, že vo vzťahu k žalobcovi a jeho právam neboli daňovými orgánmi porušené základné zásady daňového konania a zákonné podmienky na uloženie žalovanej pokuty boli splnené.

Odvolávajúc sa na obsah priloženého administratívneho spisu krajský súd konštatoval, že žalobca pri výkone daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie február 2000 – december 2001 nepredložil doklady potrebné na preverenie základu kontrolovanej dane, a tým neumožnil vykonať daňovú kontrolu. Z uvedeného dôvodu Daňový úrad Košice V postupom v súlade s ustanovením § 29 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov pri určovaní kontrolovanej daňovej povinnosti použil pomôcky a platobným výmerom č. 709/230/36931/06/ZIM z 3. novembra 2006 podľa § 44 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov vyrubil žalobcovi zistený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie november 2001 vo výške 58 254 Sk, po prepočítaní stanoveným kurzom 1933,68 eura. Po neúspešnom využití riadneho opravného prostriedku žalobcom uvedený platobný výmer nadobudol právoplatnosť dňa 2. novembra 2007. Za uvedených hmotnoprávnych a procesných podmienok správca dane podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov uložil žalobcovi pokutu vo výške 275,50 eura z rozdielu vyššie uvedenej pomôckami zistenej daňovej povinnosti.

Z obsahu žalobou napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd preveril procesný postup predchádzajúci právoplatnému určeniu predmetnej daňovej povinnosti podľa pomôcok a zistil, že žalobca odvolaním napadol platobný výmer správcu dane č. 709/230/36931/06/ZIM z 3. novembra 2006. V rámci odvolacieho správneho konania

žalovaný rozhodnutím č. I/223/12658-77387/2007/992517-r z 12. októbra 2007 odvolanie žalobcu podľa § 48 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov zamietol pre jeho neodôvodnenosť.

Na základe zhodnotenia vyššie uvedených skutočností a s poukazom na obsah ustanovenia § 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov, prvostupňový súd konštatoval, že existenciou právoplatne určenej daňovej povinnosti podľa pomôcok na DPH za mesiac november 2001 boli splnené zákonné podmienky na uloženie pokuty z rozdielu dane.

Žalobnú námietku týkajúcu sa zákonnosti rozhodnutia o vyrubení podľa pomôcok určenej dane s prihliadnutím na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 118/2008 zo dňa 10. decembra 2009 vo veci zákonnosti priebehu daňovej kontroly, prvostupňový súd posúdil ako pre danú vec právne bezvýznamnú poukazujúc na skutočnosť, že prvostupňové rozhodnutie, ktoré bolo podkladom na uloženie pokuty, nebolo v správnom ani v súdnom prieskume zrušené a je doposiaľ právoplatné. V súvislosti s uvedeným a pre prípad zrušenia prvostupňového rozhodnutia o vyrubení rozdielu DPH dal krajský súd do pozornosti postup podľa § 35 ods. 19 zákona o správe daní a poplatkov, podľa ktorého je možné za splnenia zákonom stanovených podmienok zrušiť rozhodnutie o uložení pokuty.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že podľa § 250k ods. 1 OSP neúspešnému žalobcovi uplatnené právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a písm. f/ OSP, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca nesprávnosť a nezákonnosť rozsudku vidí v tom, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa názoru žalobcu, ktorý v podstatnej časti odvolania uviedol argumenty zhodné s tými, ktoré uvádzal už v žalobe, súd prvého stupňa zvolil krajne formalistický prístup pri preskúvaní žalobou napadnutého rozhodnutia. Vychádzal pritom z formálnych podmienok ustanovených pre uloženie pokuty, pričom nebral do úvahy, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu takéhoto rozhodnutia, zasahovalo do žalobcových v Ústave Slovenskej republiky zakotvených práv.

Opätovne poukázal na to, že výsledkom postupu správcu dane a neskôr aj žalovaného, ktorí mu vyrubili rozdiel DPH za kontrolované zdaňovacie obdobia, bolo 13 rozhodnutí – platobných výmerov, ktoré boli v končenom dôsledku predmetom súdneho prieskumu, pričom 8 bolo zrušených preto, že v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu platobných výmerov, bola zistená vada (nesprávne zloženie kontrolnej skupiny), ktorá mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Žalobca zdôraznil, že sa ocitol v situácii, keď na jednej strane, 8 z 13 rozhodnutí o vyrubení dane bolo súdom zrušených ako nezákonných a na druhej strane, 5 druhovo identických rozhodnutí zostalo v platnosti a na základe ich nezrušenia správca dane a neskôr aj žalovaný vydali, resp. potvrdili rozhodnutie o uložení pokuty. Tento stav podľa jeho názoru nie je možné považovať za štandardný a v súlade s princípmi právneho štátu, ktorého atribútom je okrem iného práva istota a dôvodné očakávanie každého, že v druhovo identických veciach budú orgány štátu postupovať rovnako. Svoj názor na nezákonnosť priebehu daňovej kontroly a zloženia kontrolnej skupiny odvodzuje od obsahu Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 118/2008 zo dňa 10. decembra 2009.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil, vzhľadom k tomu, že uloženie spornej pokuty sa viaže na základné rozhodnutie, ktorým je v tomto prípade platobný výmer o určení rozdielu dane podľa pomôcok, pričom tento dosiaľ nebol zrušený a je právoplatný. Zároveň poukázal na to, že žalobcovi bolo za zdaňovacie obdobia február až december 2001, január 2002 a december 2000 vydaných 13 platobných výmerov o určení DPH podľa pomôcok. Vo všetkých prípadoch boli žalobcom podané správne žaloby proti druhostupňovým rozhodnutiam žalovaného vydaných v rámci odvolacích konaní vedených proti predmetným platobným výmerom, ktoré boli rozsudkami krajského súdu v Košiciach zamietnuté. V 5-ich prípadoch boli rozsudky Krajského súdu v Košiciach o zamietnutí žaloby v odvolacom konaní Najvyšším súdom Slovenskej republiky potvrdené a v 8-ich prípadoch Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudky Krajského súdu v Košiciach tak, že zrušil rozhodnutia žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, žalobcom uvádzané tvrdenie o zrušení 8 rozhodnutí o vyrubení dane v rámci súdneho prieskumu ich zákonnosti, nezodpovedá realite, nakoľko zrušené boli len rozhodnutia žalovaného ako odvolacieho orgánu, a nie prvostupňové rozhodnutia správcu dane o určení kontrolovanej DPH podľa pomôcok. Žalovaný ako odvolací orgán v odvolacom

konaní proti 8 platobným výmerom o určení dane podľa pomôcok rozhodol tak, že odvolanie pre neodôvodnenosť zamietol. Všetkých nanovo vydaných 8 rozhodnutí žalovaného, je opakovane predmetom súdneho preskúmania. V tomto konkrétnom prípade (rozhodnutie o určení dane podľa pomôcok za zdaňovacie obdobie november 2001), kedy potvrdzujúce rozhodnutie žalovaného bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (5Sžf/118/2009), nie sú podľa názoru žalovaného s poukazom na ustanovenie § 35 ods. 19 zákona o správe daní a poplatkov dôvody na zrušenie uloženej pokuty. V ďalšom sa pridrižiava písomného vyjadrenia podaného k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolania napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. septembra 2012.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 107 ods. 4 OSP, ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov (účinnom ku dňu ukončenia daňovej kontroly DPH za zdaňovacie obdobie november 2001), ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky, výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcom dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Podľa § 30 ods. 3 v spojení s § 30 ods. 6 a 7 zákona o správe daní rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tak ustanovuje tento zákon. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo.

Podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov účinnom ku dňu uloženia žalobou napadnutej pokuty správca dane uloží daňovému subjektu pokutu v sume rovnajúcej sa súčínu trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a dane alebo rozdielu dane určenej správcom dane podľa pomôcok (§ 29 ods. 6).

Podľa § 35 ods. 19 zákona o správe daní a poplatkov účinnom do 31. decembra 2011, ak bola právoplatným rozhodnutím daň alebo vlastná daňová povinnosť znížená alebo nadmerný odpočet zvýšený, zníži sa z úradnej moci v pomernej výške alebo zruší sa z úradnej

moci aj pokuta, ktorá bola pôvodne uložená podľa odseku 1, a to aj po uplynutí lehoty podľa odseku 21.

Podľa § 155 ods. 12 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“), ak bola novým právoplatným rozhodnutím suma rozdielu dane alebo suma nároku podľa osobitných predpisov upravená, upraví sa alebo sa zruší z úradnej moci pokuta uložená podľa odseku 1 písm. f/; novým rozhodnutím o pokute sa pôvodné rozhodnutie zrušuje.

Podľa § 155 ods. 1 písm. f/ bod 3. daňového poriadku správca dane uloží pokutu vo výške rovnajúcej sa súčinu trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a sumy dane určenej správcom dane podľa pomôcok za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. h/.

Podľa § 155 ods. 1 písm. h/ daňového poriadku správneho deliktu sa dopustí ten, kto zapríčiní svojím konaním podľa § 48 ods. 1 určenie dane podľa pomôcok.

Podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 479/2009 Z. z.“) orgánom štátnej správy v oblasti daní a poplatkov je Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky.

Podľa § 11 zákona v spojení s Čl. IV. veta prvá č. 479/2009 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2012 sa zrušuje zákon č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly v znení zákona č. 182/2002 Z. z. a zákona č. 534/2005 Z. z., t. j. ruší sa Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (§ 2 a § 3 zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch).

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 1. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, Najvyšší súd

Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 250 ods. 4 OSP na strane žalovaného konal s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobca nenamieta vecnú správnosť rozhodnutí daňových orgánov ani dôvod a výšku uloženej pokuty, konštatuje, že sa možno stotožniť s právnym názorom krajského súdu premietnutom do enunciátu a odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP). Krajský súd správne posúdil skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania prvostupňového a druhostupňového správneho rozhodnutia, na základe ktorého, s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne zákonné podmienky zakladajúce povinnosť správcu dane na uloženie spornej pokuty (§ 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní), žalobu bez priznania náhrady trov konania zamietol.

Za týchto okolností postupovali správca dane ako i žalovaný správne a v súlade so zákonom, keď vydali napadnuté rozhodnutia, nakoľko takýto postup im vyplýval z kogentnej administratívnej normy (§ 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov).

V tejto súvislosti prvostupňový súd taktiež správne poukázal na zákonnú možnosť zrušenia uloženej pokuty (§ 35 ods. 19 zákona o správe daní a poplatkov) v prípade, ak by bolo rozhodnutie ukladajúce žalobcovi daňovú povinnosť určenú podľa pomôcok neskôr zrušené. Uvedený postup zostal zachovaný aktuálne účinnou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 155 ods. 12 daňového poriadku.

Najvyšší súd považuje tvrdenia žalobcu, že platobné výmery v ôsmich prípadoch určenia DPH za kontrolované zdaňovacie obdobia boli zrušené, za účelové bez podpory v obsahu spisového materiálu, nakoľko zrušené boli len rozhodnutia žalovaného druhostupňového správneho orgánu, ktorými boli platobné výmery potvrdené. Samotné platobné výmery zostali v platnosti.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu, postupu a rozhodnutia krajského súdu najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli v odvolacom konaní zistené. Tieto boli z veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite zaoberal.

Na margo žalobcom namietaného nezákonného zloženia kontrolnej skupiny, najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. II. ÚS 159/2011-19 z 13. apríla 2011, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/101/2010 z 26. októbra 2010 ako zjavne neopodstatnenú. Uvedeným rozsudkom Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5S/54/2005 z 22. februára 2006 tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/6132-40962/2005/991545-r z 27. júna 2005 a vec vrátil žalovanému na nové konanie a rozhodnutie. Zrušeným rozhodnutím žalovaný nevyhovел námietke žalobcu zo dňa 30. mája 2005 proti postupu zamestnanca správcu dane (predstaveného – riaditeľa Daňového úradu Košice V) vo veci určenia kontrolnej skupiny. Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudku sp. zn. 5Sžo/101/2010 z 26. októbra 2010 ohľadne zákonnosti postupu príslušných štátnych orgánov správy daní pri určení kontrolnej skupiny, Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí, č. k. II. ÚS 159/2011-19 z 13. apríla 2011 nespochybnil, ba naopak, vyjadril, že predmetný názor najvyššieho súdu nevykazuje nedostatky v zásade popierajúce účel a význam vykladaného a aplikovaného relevantného zákonného predpisu.

Vzhľadom na vyššie uvedené a v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutých rozhodnutí správnych orgánov, dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú dôvodné, a preto podľa § 250ja ods. 3 druhá veta OSP a § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP a § 246c OSP. Žalobca nemal úspech vo veci, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 27. septembra 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Dagmar Bartalská